

Scénář k rozhlasové reportáži – příběh Libuše Vackové

žakovský tým ZŠ Světice

zpracovali Adam Alatoom, Jeroným Janč, Elen Jarkovská, Rozálie Járová a Jan Šebek

Jsme tým ze Základní školy Světice a měli jsme možnost mluvit s paní Libuší Vackovou, narozenou 20. prosince 1934.

„Kolik vám bylo, když začala válka, druhá světová?“

„Ježišmaria, no tak si to spočítej! 1934 no tak kolik mně bylo?“

„Tak to bylo... Čtyři roky teda... 39.“

Maminka Libuše Vackové tehdy prodávala v obchodě, který patřil její rodině.

„Chodily třeba ty kontroly. A esesáci chodili, procházeli barák, jestli tam někde něco nemáme. Jsme věděli, v létě, večer třeba, maminka řekla: 'Tak ženský, přijďte po desátý!'. A přijelo auto se zeleninou. Všechno to skoupily, nikdo nic neviděl a ráno bylo normálně se šlo do krámu a bylo to. A prodalo se auto zeleniny, protože ta zelenina nebyla. Tenkrát nebylo nic. Každý jenom měl vypěstovaný, co měl doma, že jo. Ale oni přivezli květák a krásnou mrkev a saláty a takovýchle věci...“

Libuše Vacková nám taky vyprávěla o vlaku s Němci, který přepadli partyzáni a zmínila se, jak se ve sklepě schovávala před střelbou.

„Když byl konec, celej vlak jel do Prahy. A tady byli partyzáni, v lese, a tenkrát ten vlak přepadli, jak je tady, jak se vyjede ze Světic, ten les, že jo, ono to je v úžlabině a tam ho odstřelovali. A ze Říčan tenkrát poslali vagon uhlí a tady vykolejil, takže oni se nemohli dostat dál. Jak stříleli, tak nám padaly na dvůr, asi nám padly dvakrát takový ty koule... ale nic se nestalo, s babičkou jsem byla ve sklepě, no.“

Zeptali jsme se paní Vackové na její dětství. Do školy chodila pěšky do sousední vesnice a ve volném čase si užívala například lyžování, sáňkování a bruslení.

„Sáně jsme měli, no a to jsme sáňkovali teda na tom Broukaláku. A pak jsme hodně sáňkovali na silnici. Tenkrát nejezdily auta a tady, jak je ten kopec, tak tam jsme měli takový dlouhý sáně a sedělo nás tam třeba pět a některej kluk nás roztlačil... A jeli jsme po tý silnici až za most, to jsme se svezli, no.“

„A bruslili jste třeba na rybníku?“

„No samozřejmě. Měla jsem brusle takový na klíčku, no a Anča Žvejkalová, ta měla a měla to přidělaný na botách... No ale my jsme přišli, tam jsme si zatrhli klíčkou a bruslili jsme. No a to nám stačil ten rybníček. No a kluci na tom hráli hokej no.“

Láska k pohybu Libuši Vackové zůstala i v dospělosti. Navíc má ráda hudbu, takže se k bruslení přidala další její oblíbená aktivita.

„Tancovali jsme s manželem rádi. No tak jsme chodili takhle. Já nevím, jak bych ti řekla. A pak když udělali ten kulturák, tak jsme vymetali kulturák, no.“

Libuše Vackové jsme se zeptali, jestli má nějaké motto, podle kterého se v životě řídí.

„Nad tím jsem se nikdy nezamyslela, jestli mám něco nějaký... ne. Kór ted'ka, ted'ka už vedu ten život tak, jak jde, no tak, jak to musí jít, vid'.“